

Liba Žambochová

KOČKY
MAJÍ
RÁDY
PTÁČKY

triton

ilustrovala Alena Schulz

Liba Žambochová

KOČKY
MAJÍ
RÁDY
PTÁČKY

ilustrovala Alena Schulz

Liba Žambochová
KOČKY MAJÍ RÁDY PTÁČKY

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována,
rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

© Liba Žambochová, 2019
© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2019
Cover & Illustrations © Alena Schulz, 2019

Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-671-6

Čtení pro děti a veselé dospělé

Děti, kdo z vás má doma zvířátko? Že jen jedno? To přece nestačí...

Pojďte si přečíst, jak to může vypadat, když těch mazlíčků přibývá a přibývá...

1) Kdo je nejstarší?

„Alexi, Venušce jsou tři roky, už je to kus ženské! Pamatuješ, jaké to bylo kotě? Právě a uvřískané?“ Hladili jsme si s Alexem Venušku, která nám to výjimečně dovolila a blaženě se přitom protahovala na křesle.

„Jojo, byla úplně malinká, já si to pamatuju!“ přirtil se Maty a hned kontroloval, jestli se neděje něco důležitého, o co by mohl přijít.

„Ty si tak toho pamatuješ, nebyly ti ani čtyři roky!“ obrátil se na něj Alex a s převahou staršího bratra obrátil oči v sloup.

Alexovi už bylo deset a půl let, na všechno říkal „to neřeš!“ nebo „to je hustý!“ a všechno věděl nejlíp. Maty se stal předškolákem a ukrutně se těšil do školy, kam měl po létě nastoupit.

„No, každopádně je teď z vás tři nejstarší Venuška!“ informovala jsem je škodolibě.

„Jak to? Jsou jí jen tři!“ vykulil oči Maty.

„Nojo, ale je to kočka, není to člověk. Takže se to u ní počítá úplně jinak!“

„A jak?“

„Každý kočičí rok se počítá jako sedm lidských, ale nepřipadá mi to úplně správné – vždyť roční kočičí holčička už může mít kotátka! To by asi sedmiletá lidská holčička nemohla – mít miminko, že...“ zasmála jsem se.

To je
hustý!

„Jéžiš, no to ne!“ plácal se do kolen Maty, kterému bylo šest a půl.
„A Harlyšákovi?“ zadumal se Alex. „Kolik už je jemu?“
Zkoušela jsem se dopočítat, jak je vlastně starý náš kocour Harlyšák.
„Vzali jsme ho z útulku, když ti byl rok, tak mu bude deset let – to znamená...?“

„Sedmdesát!“ vydechl Alex. „To je hustý!“

Venušku mezitím omrzela naše pozornost, seskočila z křesla, posadila se před dveře na terasu a významně se na ně zahleděla.

„Nojo,“ vzdychl si Alex a šel jí otevřít. „Stejně to je zvláštní,“ zavrtěl hlavou. „Každá naše kočka je úplně jiná! Harlyšák si otevře dveře sám packou, Liz u nich začne mňoukat a Venuška se před ně jen posadí nebo se, když si jí dlouho nevšimáme, pověsí na síť a zůstane tam viset, dokud ji nesundáme a nepustíme ven!“

„Ano, a táta u toho pravidelně zuří,“ konstatovala jsem suše. Díry v zasunovací síti vedoucí na terasu hovořily za vše.

„Já si už moc nepamatuju ta koťátka...“ přiznal se Maty.

„Jaká koťátka?“ zeptala jsem se nepřítomně.

„Přece Venušky!“ pokáral mě vyčítavě Alex.

Provinile jsem se na něj podívala, „No jasně, tohle si pamatuješ hlavně ty, vid', Alexi! Budeš nám o tom vyprávět?“ Alex se nadechl a začal.

Jak se stala Venuška maminkou

„No, tak napřed u nás byla spousta cizích kocourů!“ zahájil své vyprávění Alex.

„Ano, to si pamatuji velmi výrazně,“ přikývla jsem zachmuřeně. „Venušce ještě nebyl ani rok, a kocouři už byli všude. Na zahradě, před brankou, za brankou, pod nohama, na terase, všude značkovali a byli tak omámení z té naší krasavice, že nás vůbec nevnímali. Doslova jsme o ně zakopávali. Ani jsem netušila, že ve Chvatěrubech je tolik kocourů.“

„A co na ně říkala Venuška? Bála se jich?“

„Některých ano, vždycky před nimi utekla za námi a my ji měli chránit. Před jinými se svůdně protahovala a další zase pěkně profackovala!“

„A my jsme odjeli na hory na lyže a maminka říkala, že to bude ještě dobrý, necháme ji vykastrovat, až se vrátíme!“ zvýšil hlas Alex a znovu se na mě vyčítavě podíval.

„Už mlčím, už mlčím!“ zamykala jsem si pusku na zámeček.

„Co to je vykastrovat?“ zeptal se Maty.

„Operace, po které kočky už nemají kotátka a kocouři neznačkují,“ řekla jsem. „A necháme Alexe vyprávět!“

Alex se znovu nadechl.

„A pak jsme se vrátili z hor a teta Jana – co bydlí vedle nás – řekla: „Teda, ta vaše nestyda chodí úplně s každým!“

„No, neřekla, že chodí, ale to je jedno...“ zamumlala jsem tiše.

„A maminka řekla: No nazdar, tak to je v háji, budeme mít kotata. Kluci, zeptáte se ve škole a školce, jestli někdo nechce kotě!“

„To je důležité, sehnat pro kotátko nový domov, aby mělo pak kde bydlet. A my neměli doma kočičárnu!“ krčila jsem rameny.

„Pak začalo Venušce růst břicho, a to břicho jí rostlo a rostlo, ona zlenivěla, jen tak polehávala, začala se hodně mazlit a nakonec zalézala do všech skříní a botníků...“

„Hledala místo, kde by mohla porodit svá kotátka,“ vysvětlovala jsem. „Já jí nachystala krabici, kterou jsem jí vystlala tátovým starým tričkem, ale tou opovrhla. Nejvíc se jí líbila vaše šatní skříň, že?“ po dívala jsem se na Alexe.

Ten se usmál.

„Potom mamka s tátou ráno odjeli na Slovensko, na jednu jedinou noc pryč – my jsme tehdy přespávali u mé paní učitelky Andrejky – a –“

„A samozřejmě si Venuška musela vybrat právě ten den,“ pokývla jsem s povzdechem a pohladila Alexe po hlavě.

„No, já přišel za školy a najednou jsem uslyšel takové tenké mňoukání! Tak jsem šel za tím mňoukáním a znělo, Maty, z tvého pokoje. A tam před skříní ležely na zemi malé chlupaté kuličky, ještě celé mokré. To byla ta kotátka! Venuška kolem nich pobíhala a nevěděla, co s nimi. Ona je porodila ve skříní, odkud předtím vyhodila z police celou krabici s ponožkami a schovala se na jejím místě. Jenže jak se pak kotátka na polici hemžila, vypadla ven!“

„A ty jsi je musel zachraňovat!“ řekla jsem uznale, protože musel tehdy před dvěma lety zvládnout něco, co každý osmiletý kluk hned tak nedokáže! Postaral se o novorozená mláďata!

„Napřed jsem volal mamce, ale ta telefon neslyšela, potom babičce, ale ta nevěděla, co mám dělat, a řekla, ať se jdu zeptat tety Jany, protože má taky kočky. Tak jsem běžel za tetou, která měla tehdy úpl-

ně malé miminko, ale stejně šla se mnou, aby mi pomohla. Vzal jsem tu krabici, co maminka měla už dávno nachystanou...”

„A které si Venuška ani nevšimla,“ zavrčela jsem.

„... a dal do ní ta koťátka a ještě jsem musel vytřít krev, co byla všude v polici. A pak jsem přenesl krabici i s koťátky do obýváku, aby byli všichni s námi,“ uzavřel své vyprávění Alex.

„Jakou krev?“ vydechl Maty, který napjatě poslouchal, jaký horor musel přežít jeho starší bratr.

„Když se rodí miminka, koťátka, štěňátka, selátka, prostě všichni, tak se dostávají na svět porodní cestou z břicha. Takže se u toho trochu krvácí, tak už to je. Proto mají lidé porodnice, aby v případě většího krvácení nebo nějakých komplikací mamince a miminku včas pomohli. A Venuška si udělala porodnici ve tvém pokoji!“

Kluci pokývali hlavou, zvedli se a vyšli za Venuškou na zahradu.

„A kde jsou teď koťátka?“ otočil se ještě ve dveřích Maty.

„Jedno má přece teta Dana a druhé teta Pavla, a už pojd' do bunkru!“ odpověděl mu místo mě Alex a táhl ho ven.

Za chvíli se ze zahrady ozvalo:

„Pal! Pal! Jsi mrtvéééj!“

„Née, já nejsem mrtvej, to ty jsi mrtvej!“

„Pušš, puššš....“

2) Kočky s ptáčky? A proč ne?

Kočky + ptáčky

„Mamí, a víš, jak jsme tehdy přespávali u Alexovy paní učitelky...“ začal Maty večer nenápadně.

„Copak?“ ptala jsem se a u toho kontrolovala Alexovi úkol z matematiky. „Alexi, ty nevíš, kolik je sedmkrát sedm?“

„Vím!“ zněla uražená odpověď.

„Ona měla ptáčky!“

„Já vím, že mají ptáčky. Tak proč tu máš takový nesmysl?“ mluvila jsem střídavě na jednoho a druhého.

„Nemám nikde nesmysl!“ nasupil se Alex, ale hned obrátil a nadšeně se usmál: „Mají andulky i korely a ještě takové malé ptáčky!“

„Vy byste chtěli ptáčky? Kluci, vždyť už máme kočky! To přece nejde dohromady...“ kroutila jsem hlavou a přisunula Alexovi sešit. „Oprav si to!“ dala jsem mu do ruky pero.

„Proč ne? U paní učitelky taky mají kočky,“ držel pero a jeho mysl se očividně vznášela na míle daleko od opravy špatného výpočtu.

„Oni mají kočky? O tom nic nevím!“

„No,“ protáhl Alex, „nemají ty kočky jako přímo svoje, ale chodí k nim cizí! A nic jim neudělají, ptáci jsou zavření v klecích!“ přesvědčoval mě.

„Kluci, copak toho nemáme už tak dost? Tři kočky nám tady neustále něco devastují, pořád něco uklízím! Ptáci jsou úžasní, mám je moc ráda, jejich prozpěvování i poletování, ale je s nimi starání a nepořádek! Nene!“ řekla jsem důrazně.

„Mamí, jsou hezcí!“ škemral Maty.

„Ne!“

„Hezky zpívají!“ přidával Alex.

„Ne! A oprav si ten úkol!“ uzavřela jsem diskuzi.

„Nojoooo!“

Na výstavě zvířátek

Přicházela jsem s nákupem a z domu se ozývaly obvyklé zvuky nikdy nekončící pranice a hádky.

„Ne, já to neumím! Ty mi to postav!“

„Nebudu ti to stavět, jestli to chceš, tak si to postav sám!“

„Neeee!!!“

„Joooo!!!“

Bum, třísk, prásk!

Zavolala jsem: „Viděla jsem plakát na výstavu drobných domácích zvířátek v Kralupech! Chcete se tam jet podívat? Třeba odpoledne?“

V domě naráz zavládlo ticho. Šepty, šepty.

„Jaká zvířátka?“ ozval se podezíravě Alex.

„Loni vystavovali hodně druhů králíků, třeba mini králíčky, nebo naopak ty obrovské berany – králíky, s velkýma ušima! A spoustu holoubků, slepiček, ze všech stran to tam kokrhalo...“ lákala jsem je.

„Králíci? Slepice? Proč??“ Desetiletý Alex to řekl velmi nenadšeně. Tušila jsem, z jakého důvodu. Už týden pracoval na podle jeho vlastních slov úžasné a složité stavbě na Minecraftu. Trávil s ní už víc než týden a jen nerle přerušoval tuto důležitou činnost zbytečnostmi, jako bylo jídlo, spánek, návštěva školy nebo sportovních kroužků.

„Hurá, já chci! Na výstavu zvířátek!“ těšil se naopak Matyášek.

„Vezmeme si s sebou suché tvrdé pečivo, to králíci rádi, budeš je moct krmit!“ navrhla jsem mu povzbudivě a šla nachystat věci na cestu.

* * *

„Můžeme krmit ty králíčky?“ ptala jsem se pro jistotu hlídače hned při vstupu na výstavu.

„Paní! Víte, co stojí takový králík? A co s ním udělá lněné semínko v housce?“ vykřikl zděšeně.

Plácla jsem po ruce Matyho, který ji natahoval k nejbližšímu králíkovi, v dlani svíral suché pečivo. „Na, na!“ ponoukal ho tiše. Králík, obrovský, nádherně krémově vybarvený, s dlouhýma ušima, ho podezíravě sledoval.

„No, to nevím, kolik stojí, hodně?“ zeptala jsem se opatrně.

„Tak můžu krmit králíka?“ domáhal se svého Maty.

„Přes tisícovku!“ triumfoval hlídač. „Minule jsem si koupil malého mi-
cáčka! A do rána byl mrtvý, bůhvíco sežral...“ zachmuřil se.

„Nesmíš!“ zasyčela jsem na Matyho a nenápadně mu vytáhla pečivo
z ruky.

„Proč umřel?“ postavil se Maty před hlídače a zkoumal přitom králíky.
„Vždyť je takový velký!“

„Velký? Chá, tohle je čtyřměsíční králíček! Počkej, hochu, až vyroste!
Tento druh jsou totiž králíčí obři!“ zachechtal se hlídač a šel hlídat další
štědré návštěvníky s plnými kapsami vražedného krmiva pro zvířecí mi-
láčky.

Maty s očima navrch hlavy zíral na králíka, který mu pohled opovržlivě
oplácel. V hlavě se mu očividně rojily obrazy obřích králíčích mutantů,
dusajících a zašlapávajících svými gigantickými tlapami vše živé. V okamží-
ku, kdy dosáhli velikosti našeho obýváku, jsem ho vzala za ruku.

„Půjdeme raději na holoubky!“

„Vedle jsou i papoušci! Já je chci taky vidět!“

„Dobře, budou i papoušci!“

Ve vedlejší místnosti předváděli místní chovatelé své korely, andulky,
papoušky zpěvavé i zebřičky. Vzduch se tu chvěl štěbetáním a prozpěvová-
ním drobných ptáčků, všude vířilo pestrobarevné peří.

„Jé, mamí, ti jsou hezcí!“

„Jsou krásní, vid?“

„Ty andulky jsou barevné! A jak se jmenuje ten ptáček s chocholkou?“

„Korela. Kamarádka ji měla a v pět ráno nás budila nesnesitelným vřís-
káním!“

Matyášek mě vedl dál.

„Co je tohle za ptáčky?“

„To jsou zebřičky...“

„Ale ty nevrískají, poslouvej!“

„Aha, to je ale opravdu hezké, ony tak jemně jakoby potrubují,... to je
tak milý zvuk...“

Všechny mé předchozí námitky, proč nemůžeme mít ptáčky, byly zapo-
menuty. Byla jsem ztracená.

Jak jsme stavěli klec

„Budeme mít zebřičky!“ hlásil ihned po našem příjezdu vítězně Maty doma.

Alex na něj zůstal nevěřičně zírat.

„Zebry? Ale to jsou přece... a kam je tady dáme...? Jsou to takoví ti...“
Překvapením se ani nemohl vyjádřit.

„Ne, nekoupili jsme pruhované koně z Afriky, neboj!“ uklidnila jsem ho
pobaveně. Oddychl si. Je to dobré, maminka nezešílela. Zatím.